

Cuvântul lui Dumnezeu la praznicul Intrării Domnului în Ierusalim

Bat la porțile dintre cer și pământ. Sunt Domnul, și Unul este Domnul, și Se numește Tatăl, Fiul și Duhul Sfânt. Amin. Din veac și până în veac așa lucrez, prin porți intru în biserică, în locul unde sunt adunați mai mulți în numele Meu cel sfânt. Prin porți lucrez peste orice stare de pe pământ, plăcută sau neplăcută Mie. Dar știe, oare, omul ce este această poartă dintre cer și pământ? Nu știe, nu știe că este, dar ea este, din veac și până-n veac. Omul cel pregătit de Mine ca să-l chem și să-l aleg și să-l încredințez că este Dumnezeu și că lucrează prin porți, omul cel supus Mie prin puterea Mea, aceasta se numește poarta dintre cer și pământ. Amin, amin, amin.

Bat la porțile dintre cer și pământ. Îmi așez pașii Mei cerești pe cărare, dar cărarea se face cărare numai când are omul nevoie de Mine. Altfel, vin cu forța, și e greu când vin așa, că Eu sunt un Dumnezeu mare, iar cărarea este mică și cu greu Mă ține pe ea. O, greu se mai învață omul cu cărarea Mea spre el, greu de tot, că omul este ca omul, și altfel nu vrea omul să fie; nu vrea să fie nici înger, nici slugă, nici ucenic, nici fiu, că omul se deprinde prea greu cu ascultarea și cu iubirea, și de aceea spun Eu că omul e ca omul, și altfel nu vrea omul să fie. Scris este în Scripturi: *«Boul își cunoaște stăpânul, și asinul, ieslea domnului său, dar omul nu Mă mai cunoaște, și s-a depărtat de Mine»*. Omul e ca omul, și s-a făcut nepăsător și neascultător și nesupus, și nu are nevoie de stăpân. Dacă ar ști omul că cel fără stăpân nu cunoaște pe Dumnezeu, dacă ar vrea omul să creadă că stăpânul fără supuși nu are lucru bun pentru Dumnezeu, dacă ar ști creștinul că fără duhovnic nu are pe Dumnezeu, dacă ar ști duhovnicul că fără lucru de ucenici nu are lucru, nu are formare, atunci s-ar întoarce omul cu fața spre Dumnezeu și s-ar privi în oglindă și n-ar mai uita fața firii sale. Dar Eu, Domnul, Mă îndrept spre om ca să-l învăț să Mă ia de Stăpân peste el și să nu fie liber, căci cel liber umblă hoinar și n-are căpătâi, dar cel supus are tot ce trebuie să aibă.

Umbla odată câinele cel credincios omului, umbla liber, și s-a întâlnit cu lupul. Lupul l-a întrebat cum de este el frumos și voinic. Câinele i-a răspuns: *„Sunt la stăpân, și la el am căsuță, am hrană, am apă, am umbră, am îngrijire de la stăpân, și nu fac nimic mai mult decât că latru când și când la cei străini, ca să știe străinii că sunt prietenul și păzitorul stăpânului meu în vreme de zi și de noapte, în vreme de necaz”*. Lupul i-a spus câinelui: *„Vreau și eu să merg cu tine, că sunt flămând și fără adăpost, și sunt slab din pricina nemâncării. Cer la Dumnezeu hrană când mi-e foame, și Dumnezeu îmi dă puțin, că sunt lup făcător de rele pentru cei răufăcători. Sunt liber, dar hrană n-am decât dacă-mi dă Dumnezeu. Merg și eu cu tine la stăpân”*. Câinele l-a luat cu el pe cale, dar pe când ei mergeau, lupul a văzut la gâtul câinelui un semn, o urmă săpată în blană. *„Ce este această urmă la gâtul tău?”* *„Este legătura în care stau la stăpân. Stau legat, nu stau liber; stau la locul meu și îmi cunosc locul și mă supun stăpânului în toate.”* Lupul s-a speriat atunci, și a zis: *„Mai bine stau flămând și pribeag decât să stau legat”*. *„Dacă-i așa, i-a zis câinele, dacă nu poți sta de bunăvoie supus și legat, atunci soarta ta este aceasta pe care o ai: să n-ai stăpân, să fii hoinar și fără căpătâi, să nu aibă cine te îngrije la necaz, și să flămânzești pe pământ umblând după pradă”*.

Iată, bat la porțile dintre cer și pământ, și sunt Domnul, și Mă îndrept spre om ca să-l învăț să Mă ia și să Mă aibă de Stăpân peste el și să nu stea liber, căci cel liber umblă după pradă, umblă hoinar, fără căpătâi, umblă în voile lui, și vai celui ce are voile lui!

Intru în Ierusalim pe asin, căci asinul este cel ce cunoaște ieslea stăpânului său, este cel ce înțelege pe Dumnezeu. Omul care Mă poartă pe Mine spre om, este cel ce se supune așa cum s-a supus asinul care M-a purtat pe Mine în ziua sărbătorii de azi, acum două mii de ani când Eu,

intrând în Ierusalim pe asin, mulțime multă venită la praznic auzind că Eu vin, au luat ramuri de finic și M-au întâmpinat zicând: «*Osana întru cei de sus! Osana, Fiul lui David! Binecuvântat este Împăratul Care vine întru numele Domnului!*». Atunci, fariseii cei fricoși, zicându-Mi Învățător, Mi-au zis să-Mi cert ucenicii ca să nu-Mi cânte așa, dar Eu le-am răspuns că dacă ei vor tăcea, pietrele vor striga pentru Mine că sunt Fiul lui Dumnezeu.

Mă îndrept spre om ca să-l învăț învățându-vă pe voi, copii ai cuvântului Meu. V-am născut prin cuvântul adevărului, după a Mea voie, ca să fiți voi începătură fapturilor Mele. Sârguiți-vă în toată vremea să ascultați, căci ascultarea este mai mare decât vorbirea, care poate aduce până și mânie prin ea, iar mânia omului nu are nimic cu dreptatea Mea. Cuvântul blând, Eu l-am sădit în voi. Primiți cuvântul Meu, că el poate mântui sufletele voastre de orice rău, de orice mânie. Cel ce ascultă cuvântul cel de la Mine și nu se face numaidecât împlinitor al lui, acela se amăgește pe sine și seamănă cu omul care vede în oglindă fața firii sale, și după ce s-a privit pe sine, îndată uită ce fel era. Dar dacă vă uitați bine în legea cuvântului Meu cel desăvârșit, care liberează pe omul care stăruie în el, în cuvântul Meu, făcându-se nu auzitor care uită, ci împlinitor a tot cuvântul Meu, acela fericit va fi în faptele sale. Amin.

Vin să vă învăț pe voi, căci cu voi grăiesc din cer pe pământ, iar cerul se coboară la voi cu Mine când grăiesc cu voi. Vin să vă învăț pe voi, ca să aibă învățătură omul care voiește să învețe legea cea desăvârșită a libertății, căci scris este în Scripturi: «*Cine s-a uitat de aproape în legea cea desăvârșită a libertății și a stăruit în ea, făcându-se nu auzitor care uită, ci împlinitor al lucrului, acela fericit va fi în faptele sale, și se va păzi fără de pată din partea lumii*».

Omul e ca omul, și s-a făcut nepăsător și nesupus, iar cine nu iubește supușenia, nu are stăpân peste el. Dacă ar ști omul că cel fără stăpân nu este plăcut Mie, atunci s-ar întoarce omul cu fața spre Dumnezeu și s-ar privi în oglindă și n-ar mai uita fața firii sale, și ar scăpa omul de păcatul părerii de sine, și apoi de păcatul mulțumirii de sine, care înseamnă iubire de sine și înseamnă om singur, om fără stăpân. Dacă ar ști creștinul că fără duhovnic nu are pe Dumnezeu, atunci și-ar face omul duhovnic, ca să aibă pe Dumnezeu, ca să Mă aibă pe Mine de Stăpân peste el, că Eu sunt pentru om prin porți, așa cum prin trupul asinului Mi-am făcut intrarea Mea cu slavă în Ierusalim. Asinul M-a purtat, iar Eu am intrat, și cei mulți M-au mărturisit de Stăpân peste ei, căci așa este lucrul lui Dumnezeu peste pământ și peste om.

Duhovnicul este oglinda în care trebuie să se uite omul și să vadă. Duhovnicul trebuie să fie el însuși legea cea desăvârșită a libertății, iar cei de sub mâna lui trebuie să audă și să împlinească, și apoi să fie fericiți întru faptele lor, și numai așa se vor păzi fără de pată din partea lumii.

Omul e ca omul, nepăsător și nesupus, dar la voi vin Eu, fiilor supuși. Vă învăț supușenia. Supuneți-vă unii altora la ce este bine, și dați loc și dați creștere duhovnicului, și faceți-Mi cale spre voi, și vouă spre Mine, prin binecuvântare, fiilor. Nu lucrați nici un lucru fără binecuvântare, căci lucrul vostru este lucru pentru Mine, pentru lucrul Meu cu voi peste pământ. Nu fiți voi înșivă în îndeletnicirile voastre cu Mine, ci să fiu Eu Însumi întru ele prin voi. Amin. Cercetați poruncile Mele. Dar cum se face această lucrare de cercetare a poruncilor? Iată cum: orice clipă și orice faptă a ei vă învață ea însăși ce aveți de făcut cu ea, după poruncile Mele. Dacă omului îi vine în față faptă de ne iubire de Dumnezeu și de semenii lui Dumnezeu, faptă de furt, faptă de desfrânare, faptă de minciună, faptă de ucidere, faptă de lăcomie, faptă fără porunca Mea cea din lege, atunci omul este învățat de însăși clipa faptei ce are de făcut, după porunca Mea și nu după fapta care-i vine în față, și fericit va fi acela în faptele sale și se va păzi fără pată din partea lumii.

Tot lucrul vostru trebuie să fie pentru Mine, fiilor din grădină, și voi, cei ce vă hrăniți din grădină spre viață fără de prihană, și voi, cei care auziți fără să împliniți. Viața trăită după poruncile Mele, aceea este viața omului, dar omul e ca omul, și stă nepăsător și nesupus, și omul e ca lupul care umblă după pradă, după apucat.

Voiesc să binecuvintez cu cuvânt nou căsuța Mea din deal. În ea să se aciuzeze fii pe potriva Mea, că ea este mărgăritar al lucrului Meu de la voi, fiilor prin care Eu, Domnul, binecuvintez tot ce am de binecuvântat pe pământ și în cer. Aduceți Mie ramuri de finic și strigați-Mi: „*Osana!*“. Aduceți-Mi Mie fii pe potriva Mea, vlăstari noi, care au de învățat statul în viță, căci scris este: *«Orice mlădiță care stă în viță, aduce roadă în viță, nu în sine»*, fiindcă Eu am spus: *«Binecuvântarea Mea curge acolo unde sunt ai Mei împreună, frați împreună»*. Aduceți Mie rod viu, rod verde, și fiți oglindă pentru cei ce cresc pentru Mine, și fiți duhovnicești, măi fiilor, că duhovnicii din biserica din lume nu sunt duhovnicești, nu sunt curați, nu sunt săraci de lume, nu sunt sfinți cu viața și cu fapta, nu sunt cu mâinile curate, și sunt lacomi de cele lumești, și sunt stricați cu simțurile cele trupești și cele duhovnicești, și sunt rușinați de îngerii cei răi, căci duhovnicii lumii sunt trupești. Ei cunosc cuvântul Meu, dar nu-l împlinesc, și se fac pe sine de ocară. Dar voi aduceți Mie ramuri de finic, rod viu, rod verde, rod ceresc, fii pe potriva Mea, săraci de cele pământești și bogați în cele cerești și duhovnicești pe pământ. Învățați pe toți cei ce se hrănesc cu cuvântul Meu, învățați-i să se roage pentru libertate, pentru ca să aibă peste ei legea cea desăvârșită a libertății, și nu să audă fără să îplinească ei cuvântul Meu, ci să se păzească fără de pată din partea lumii, și să zică: „*Doamne, desparte-mă de oamenii acestei lumi ce-și iau partea în viață, al căror pântec s-a umplut de bunătățile Tale. Doamne, dă-ne putere să lucrăm poruncile Tale și să fim cumpătați, pentru ca să creștem înaintea Ta rod viu și să știm lucrarea viței și lucrarea mlădiței*“. Amin.

Fiilor, vă spun vouă că vița este cea cu mlădițe, că iată, via din lume am tăiat-o, că nu are mlădițe și că s-a uscat. Fiți via Mea, via Mea cea nouă, și aduceți Mie ramuri noi, mlădițe vii, care se hrănesc din viță împlinind lucrarea viței, aceeași lucrare vița și mlădița, căci altfel, mlădița care nu rodește din viță se usucă, și apoi se taie. Spori-vă-va Domnul pe voi și pe mlădițele care dau din voi, ca să vă dau plată pentru rod. Amin.

Binecuvintez cu cuvânt nou căsuța Mea din deal, cea pe care am pus-o să fie pentru Mine lângă staulul cuvântului Meu. Să aciuzeze în ea copii sfinți, copii prunci, căci cel ce vine la Mine trebuie să se facă prunc, nou-născut, începătură făpturilor Mele, pietre de temelie pentru Mine, pietre mărturisitoare, căci așa am spus: *«Pietrele vor striga»*. Amin. Căci cei ce trebuiau să strige atunci și acum, n-au strigat pentru Mine ca să le fiu Stăpân, și au spus să tacă cei ce strigau și cei ce strigă. Cel ce se clatină, acela se și teme, și de aceea se și ascunde, dar voi mărturișiți pentru Mine înaintea oamenilor. Pietre care grăiesc să fiți, căci cei fricoși tac; tac și se ascund de mânia Mea, de cuvântul Meu, cuvântul adevărului, prin care Eu, Domnul, v-am născut pe voi după a Mea voie, ca să fiți începătură făpturilor Mele. Amin.

Omul este ca omul, și altfel nu vrea omul să fie. Boul își cunoaște stăpânul, și asinul, ieslea domnului său, dar omul nu Mă mai cunoaște, și s-a depărtat de Mine, și slujește demonilor. Toți oamenii sunt chinuiți de demoni, și nu este pe pământ om sfânt ca să scoată demonii din oameni. Nimeni nu vine la Mine ca să scot demonii din el. Stă omul în el chinuit de patimi trupești și de lăcomie, de cele ce pier, și nu vine la Mine ca să-l scap de acești demoni. Acest soi de demoni nu ies din om decât cu post și cu rugăciune, precum am spus Eu atunci ucenicilor Mei, care n-au putut să scoată demonii din om. Slujitorul lui Dumnezeu trebuie să se roage Mie pentru om postind, și trebuie să postească pentru om rugându-se Mie; altfel demonii nu se tem și nu se depărtează din cel cuprins de ei.

Fiilor, fiți atenți, fiți treji și lucrători mereu peste via Mea cea nouă. Fiți cu rânduială și cu vorbire spre zidire de suflete. Fiți buni înaintea Mea, fiți bunul Meu și zidiți împărăția Mea cu care vin la voi. Scris este: *«Bun este omul care-și rânduiește vorbele sale cu judecată; acela în veac nu se va clătina»*. Fiți atenți în toată vremea, căci cuvântul vostru este rupt din Mine, fiindcă voi sunteți voia Mea peste pământ. Să asculte de voi cei ce s-au dat Mie, căci am făcut din voi viță nouă din care cresc mlădițe noi. Aduceți Mie mlădițe noi, aduceți Domnului miei. Amin.

Binecuvântat este Cel ce vine din cer la voi cuvânt nou, cuvântul adevărului, prin care v-am născut pe voi după a Mea voie, ca să fiți începătură fapturilor Mele, începătură de nou Ierusalim pentru venirea Mea pe pământ. Amin, amin, amin.

22-03/04-04-1999